

РЕШЕНИЕ

№ 9767

гр. София, 12.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **266** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г. М., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], бл. Сграда № 1, чрез адв. В. П., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221421000175-091-001 от 17.08.2023 г., издаден от С. Т. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Д. Д. Т. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – [населено място], потвърден с Решение № 1630 от 15.11.2023 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] (ОДОП) при Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП).

С Ревизионния акт на дружеството допълнително са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДС) за данъчните периоди м. 05.2018 г. от м. 07.2018 г. до м. 09.2018 г., м. 11.2018 г., м. 01.2019 г., м. 03.2019 г., м. 04.2019 г., м. 06.2019 г., м. 07.2019 г., м. 09.2019 г., м. 10.2019 г., от м. 12.2019 г. до м. 02.2020 г., м. 07.2020 г. и м. 11.2020 г. в общ размер на 107 409.22 лв. и лихви за забава в размер на 50 367.13 лв., подари непризнато право на данъчен кредит, както и задължения по допълнително установен корпоративен данък за 2018 г. и 2019 г. в общ размер на 59 054.62 лв. и лихви в размер на 24 402.13 лв.

В жалбата се сочи, че ревизионният акт е издаден в противоречие с материалните разпоредби, с

които е отказаното право на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателят по доставки от търговските дружества „БЮТИМЕЙК“ ЕООД, „СТОУН БИЛД ГРУП“ ЕООД и „ВИВА 83“ ЕООД. Твърди се, че РА съдържа констатации, които са в резултат на непълнота на доказателствата и от неправилна преценка на събраните такива при ревизията, както и без да се вземат предвид всички представени документи към възражението. Оспорват се констатациите на ревизиращите органи за реалността на доставките, както и че фактурите не отговарят на изискванията по ЗДДС, липсата на кадрови и технически потенциал. По отношение на констатациите за непризнаване правото на данъчен кредит по фактурите издадени от „БЮТИМЕЙК“ ЕООД и „СТОУН БИЛД ГРУП“ ЕООД е изложено, че не е установена идентичност на доставката по фактурите с тези на „ВИВА 83“ ЕООД, както и че в хода на голям строеж, не съществува правна пречка, дружество да възложи част от доставките на еднотипни стоки на един доставчик и друга част - на друг доставчик. За реалността на оспорените доставки извършени от „БЮТИМЕЙК“ ЕООД към възражението са били представени договор за изпълнение на СМР, Приложение 1 към договора, фактура и приемо-предавателен протокол за изпълнената доставка, като за СМР по фактури на „ВИВА 83“ ЕООД се установява, че няма реално извършени доставки на врати, парапети и дограма от „ВИВА 83“ ЕООД към „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД. За доставките от „СТОУН БИЛД ГРУП“ ЕООД е представен приемо-предавателен протокол, а от протоколи за извършени СМР по фактури на „ВИВА 83“ ЕООД се установява, че няма реално извършени доставки на камък и облицовки от „ВИВА 83“ ЕООД към „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД. По отношение на фактурите издадени от „ВИВА 83“ ЕООД се излагат подробни аргументи за обезпеченост при доставчика за изпълнение на доставките, кадрови потенциал, а за доказаните плащания по фактури с предмет аванс следва да се признае правото на данъчен кредит на осн. чл. 25, ал. 7 от ЗДДС. Излагат се твърдение, че на ревизиращия екип са представени достатъчно документи, от които се установява реалността на услугите/стоките от доставчиците, както и, че всички изисквания на ЗДДС за възникване и упражняване на правото на данъчен кредит са изпълнени. В жалбата е изложена и практика на ВАС и СЕС. Моли съда да отмени РА.

В открито съдебно заседание жалбоподателят „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД се представлява адв. Р. с приложено пълномощно по делото, поддържа жалбата по изложени съображения в нея и иска от съда да отмени ревизионния акт като недоказан и незаконосъобразен. Претендира разноски по делото по предоставен списък по чл. 80 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът по жалбата - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител – юрк. К. с приложено пълномощно по делото, оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност.

По делото е приложена писмена защита от процесуалния представител на жалбоподателя в защита на тезата, че обжалвания ревизионен акт е незаконосъобразен и недоказан.

Административен съд София-град, 34 - състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на РА, доколкото се установи, че Решение № 1630 от 15.11.2023 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на

Националната агенция за приходите е връчено по електронен път на жалбоподателя на 16.11.2023 г., а жалбата до съда е постъпила чрез органа на 01.12.2023 г., т. е. в законоустановения срок. Жалбата е в съответствие с изискванията за форма и реквизити, подадена е след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство. Поради изложените съображения съдът приема жалбата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221421000175-020-001 от 12.01.2021 г., връчена по електронен път на 25.01.2021 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) № Р-22221421000175-020-002 от 25.03.2021 г., ЗИЗВР № Р-22221421000175-020-003 от 21.04.2021 г. и ЗИЗВР № Р-22221421000175-020-004 от 21.05.2021 г. е възложено извършването на ревизия на „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за периодите от 01.05.2018 г. до 30.11.2020 г. и корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) за 2018 г. и 2019 г. Цитираните заповеди са издадени от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221421000175-092-001 от 03.05.2023 г., връчен по електронен път на 19.06.2023 г. срещу който е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, което е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с издаване на РА № Р-22221421000175-091-001 от 17.08.2023 г., издаден от С. Т. К. - орган, възложил ревизията и Д. Д. Т. - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 29.08.2023 г., с който е установен резултат - ДДС за довносяне в размер на 107 409.22 лв. Корекциите произтичат от непризнатото право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС по фактури, издадени от „БЮТИМЕЙК“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „СТОУН БИЛД ГРУП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „ВИВАБИЛД ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] (предишно наименование „ВИВА 83“ ЕООД). На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК са начислени лихви в размер на 50 367.13 лв. Също така с РА е и допълнително установен корпоративен данък за 2018 г. и 2019 г. на осн. чл. 26, т. 2 от ЗКПО и чл. 16, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от ЗКПО в общ размер на 59 054.62 лв., като на основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания са начислени и лихви в размер на 24 402.13 лв.

В хода на ревизионното производство, органите по приходите са извършили процесуални действия по реда на ДОПК, резултатите от които са приложени, като доказателства към РД, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от РА и приетата от съда административна преписка.

С цел събиране на доказателства от значение за данъчното облагане и на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на дружеството са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от жалбоподателя, в отговор на които са представени документи, описани и анализирани в РД, с които са изискани първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри и търговска документация.

На основание чл. 45 от ДОПК на „ВИВАБИЛД ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД и „ЕС ЕЙЧ ГРУП“ ЕООД са извършени насрещни проверки, резултатите от които са обективирани в протоколи.

Всички изготвени документи, получени отговори, резултати от направени проверки са подробно

описани в констативната част на РД. Въз основа на тях ревизиращите органи са преценили, че са налице основания за извършване на корекции както в частта на декларираните резултати по ЗДДС и ЗКПО.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. жалба вх. № 53-06-9364 от 13.09.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-1381 от 26.09.2023 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., пред директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], т. е. в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С Решение № 1630 от 15.11.2023 г. директорът на дирекция „ОДОП“ е потвърдил Ревизионен акт № Р-22221421000175-091-001 от 17.08.2023 г. издаден от С. Т. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Д. Д. Т. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – [населено място], с които допълнително са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност в общ размер на 107 409.22 лв. за ревизираните за данъчните периоди м. 05.2018 г. от м. 07.2018 г. до м. 09.2018 г., м. 11.2018 г., м. 01.2019 г., м. 03.2019 г., м. 04.2019 г., м. 06.2019 г., м. 07.2019 г., м. 09.2019 г., м. 10.2019 г., от м. 12.2019 г. до м. 02.2020 г., м. 07.2020 г. и м. 11.2020 г. и са начислени лихви за просрочие в размер на 50 367.13 лв., както и допълнителни задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане за 2018 г. и 2019 г. в общ размер на 59 054.62 лв. и са начислени лихви за просрочие в размер на 24 402.13 лв.

За установяване на обективната истина по делото и проверка на спорните обстоятелства, съдът по искане на жалбоподателя е допуснал съдебно-техническа експертиза и комплексна съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза. Съдът възприема същите като компетентни, обективни, обосновани, не оспорени от страните, които ще коментира по – долу в решението си.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В съдебното производство, съгласно нормата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Настоящата съдебна инстанция приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г., издадена от директора на ТД на НАП – С.. РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да доведат до законосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна. Лицата подписали РА и РД притежават КЕП. Страните не спорят, че заповедта за възлагане на ревизия № Р-22221421000175-020-001 от 12.01.2021 г., както и заповеди за изменение на ЗВР № Р-22221421000175-020-002 от 25.03.2021 г., ЗИЗВР № Р-22221421000175-020-003 от 21.04.2021 г. и ЗИЗВР № Р-22221421000175-020-004 от 21.05.2021 г. са връчени на представляващ ревизираното дружество по електронен път. Ревизионният акт е издаден в писмена форма и

съдържа предвидените в чл. 120, ал. 1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт е и РД, като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт и РД, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

С определеното по доклада на делото, съдът е разпределил доказателствената тежест (лист 136 от делото). В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от дружеството жалбоподател задължения по ЗДДС. Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест.

Съдът приема жалбата за частично основателна по отношение на фактури по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя по доставчици, както следва:

Относно доставчик „ВИВАБИЛД ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД (предишно наименование „ВИВА 83“ ЕООД) с ЕИК[ЕИК] .

На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС на „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данъчен период м. 05, м. 07, м. 08, м. 09, м. 11.2018 г. и м. 01, м. 03, м. 04, м. 06, м. 07, м. 09, м. 10.2019 г. и м. 01, м. 02 и м. 07. 2020 г. по 16 броя фактури е отказано право на данъчен кредит в размер на 88 145.33 лв., както следва:

1. фактура с № [ЕГН] от 29.05.2018 г., предмет на доставка: съгласно договор за СМР от 22.03.2018 г. с данъчна основа 10 560.00 лв. и ДДС 2 112.00 лв.
2. фактура с № [ЕГН] от 30.07.2018 г., предмет на доставка: съгласно договор с данъчна основа 7 000.00 лв. и ДДС 1 400.00 лв.
3. фактура с № [ЕГН] от 30.08.2018 г., предмет на доставка: съгласно договор за СМР от 22.03.2018 г. с данъчна основа 94 000.00 лв. и ДДС 18 800.00 лв.
4. фактура с № [ЕГН] от 27.09.2018 г., предмет на доставка: съгласно договор за СМР от 22.03.2018 г. с данъчна основа 51 666.67 лв. и ДДС 10 333.33 лв.
5. фактура с № [ЕГН] от 30.11.2018 г. с предмет: съгласно договор за СМР от 22.03.2018 г. с данъчна основа 45 000.00 лв. и ДДС 9 000.00 лв.
6. фактура с № [ЕГН] от 28.01.2019 г., предмет на доставка: съгласно договор за СМР от 22.03.2018 г., данъчна основа 8 333.33 лв. и ДДС 1 666.67 лв.
7. фактура с № [ЕГН] от 27.03.2019 г. с предмет: авансово плащане съгласно договор за СМР с данъчна основа 70 000.00 лв. и ДДС 14 000.00 лв.
8. фактура с № [ЕГН] от 08.04.2019 г. с предмет: авансово плащане, съгласно договор за СМР с данъчна основа 12 000.00 лв. и ДДС 2 400.00 лв.
9. фактура с № [ЕГН] от 27.06.2019 г. с предмет: авансово плащане съгласно договор за СМР с данъчна основа 36 000.00 лв. и ДДС 7 200.00 лв.

10. фактура с № [ЕГН] от 29.07.2019 г. с предмет: авансово плащане съгласно договор за СМР с данъчна основа 36 000.00 лв. и ДДС 7 200.00 лв.

11. фактура с № [ЕГН] от 25.09.2019 г. с предмет: аванс съгласно договор за СМР с данъчна основа 10 000.00 лв. и ДДС 2 000.00 лв.

12. фактура с № [ЕГН] от 28.10.2019 г. с предмет: аванс съгласно договор за СМР с данъчна основа 24 166.67 лв. и ДДС 4 833.33 лв.

13. фактура с № [ЕГН] от 20.01.2020 г. с предмет: аванс съгласно договор за СМР с данъчна основа 12 000.00 лв. и ДДС 2 400.00 лв.

14. фактура с № [ЕГН] от 20.02.2020 г. с предмет: аванс съгласно договор за СМР с данъчна основа 10 833.33 лв. и ДДС 2 166.67 лв.

15. фактура с № [ЕГН] от 21.07.2020 г. с предмет: машина за гръб с данъчна основа 4 000.00 лв. и ДДС 800.00 лв. и

16. фактура с № 121 от 10.11.2020 г., предмет: покупка с данъчна основа 9 166.67 лв. и ДДС 1 833.33 лв.

По делото не е спорно, че между „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД - възложител и „ВИВА 83“ ЕООД - изпълнител на 22.03.2018 г. е сключен договор за извършване на СМР с предмет: възложителят възлага, а изпълнителя приема да организира и извърши от свое име и за сметка на възложителя, строително-монтажни работи (СМР) по АС част, описани в Приложение № 1 и с място на изпълнение: „Жилищна сграда в УПИ IV - 2163, кв. 102, местност „К. вада“, район „Т.“, [населено място]“. В чл. 3.1 от договора е посочено, че възнаграждението се определя съгласно действително извършените количества СМР в размер, определен в Приложение № 1, неразделна част от договора. Между страните е подписан Анекс от 12.07.2018 г. към Договор за извършване на СМР от 22.03.2018 г. с който страните конкретизират вида и стойността на възложените СМР предмет на Договора като цените са без включен ДДС. В Приложение № 2 към Договор за извършване на СМР от 22.03.2018 г. са определени: 1. възстановяване боядисване, лакиране по челни дъски, монтаж на водосточни тръби - 3 400.00; 2. полагане на мазилка частично по кота нула и подземия на сградата - 42 240.00; 3. полагане на земновлажна замазка на кота нула етаж едно, ателиета и бани н сградата - 35 280.00; 4. доставка и монтаж на конзоли, контакти, ключове и лампи за общи части електроинсталациите на сградата по проект - 46 200.00; 5. изграждане на ВиК инсталациите, частични водосточни отдушници на сградата - 12 720.00; 6. изграждане на отопление и вентилация по кота нула, етаж едно и ателиета на сградата - 55 200.00; 7. изграждане на инсталация по газоснабдяване по кота нула, ателиета и на централните тръби на сградата - 62 400.00; 8. довършване на общите части, доставка и монтаж на изкуствен гранит за стъпала и площадки - 78 000.00 лв.; 9. доставка и монтаж на входни врати, фойе, отделителни врати и метални врати за мазета на сградата - 72 480.00; 10. подземия и паркоместа - полагане на шлайфан бетон - 69 120.00; 11. вертикална планировка, доставка и монтаж на камък и направа по стоманобетонни стъпала на сградата – 81 900.00 и 12. монтиране на парапети на стълбище, тераси и общи части на сградата - 43 680.00.

По отношение на фактурите на доставчика с предмет: „съгласно договор за СМР от 22.03.2018 г.“, съдът съобрази:

По делото не е спорно, а се установява и от заключението на вещото лице по ССЧЕ, че в

счетоводството на „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД по фактурите за СМР данъчната основа по всяка от фактурите е начислена като разход по счетоводна сметка 602 - разходи за външни услуги, приключена със счетоводна сметка 611 - разходи за основна дейност. Отчетените разходи по сметка 611 са приключени със сметка 703 - приходи от продажби на услуги. Също така в счетоводството на жалбоподателя „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД е осчетоводено плащането по всяка от процесните доставки, а във „ВИВАБИЛД ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД („ВИВА 83“ ЕООД) са осчетоводени постъпилите суми по всяка от доставките.

Органите по приходите констатирани, че в хода на ревизията не са представени приемо-предавателни протоколи за удостоверяване на извършените дейности от доставчика, поради което ангажираните от него трудови договори и фактури за покупка на материали не могат да се обвържат с влагането им и изпълнението на конкретни СМР на строителния обект. По отношение на допълнително представените с възражението срещу РД протоколи за изпълнени СМР, същите не са били приети, тъй като от тях е било установено, че като изпълнител на СМР е посочено дружеството „ВИВАБИЛД 83“ ЕООД, а към датите на съставяне на протоколите, наименованието на дружеството е „ВИВА 83“ ЕООД. На следващо място органите на приходната администрация констатирани и че в новопредставените протоколи дейностите са възпроизведени така, както са определени в договора като в тях не са посочени имена на лицата, подписали се за възложител и изпълнител, „но подписът видимо е един и същ - на управителя и на двете дружества И. М.“.

От гореизложеното за съда така изписан предметът, за които са издадени процесните фактури за СМР, не е в изискуемите норми, същият е неясен и не отговаря на изискванията на чл. 71, т. 1 от ЗДДС. Също така предмета на фактурата, така както е посочен не отговаря на изискването на чл. 226, т. 7 от Директива 2006/112. Фактурата следва да съдържа датата на извършване или приключване на доставката/те, на услуги. Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС, който транспонира чл. 178, б. „а“ от Директива 2006/112, за да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит по отношение на услуги, по които лицето е получател, същото следва да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл.115 от ЗДДС. Съдът приема, че фактурата не съдържа информация, както за целите на приспадането, така и за целите на контрола, и е не налице ясна одитна следа. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема според нормата на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването на доставката е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с нормата на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава, съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС, данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка, на основание чл. 68, ал. 2 от ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО, възниква правото на приспадането му. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, без реално извършване на доставка на услуга по смисъла чл. 9 от ЗДДС, данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 от ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 от ЗДДС не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗДДС (аналогична на чл. 178, б. „а“ от Директива 2006/112/ЕО). Основание за този извод следва и от практиката на СЕС, според, която за да се признае правото на приспадане, е необходимо съдът в съответствие с правилата на доказване, установени в националното законодателство, да провери дали доставките на стоки (услуги) са реално осъществени и дали тези стоки са използвани от получателя за извършваните от него облагаеми сделки (т. 31 и т. 32 от Решение от 06.12.2012 г. на СЕС по дело C-285/11). Ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика на получателя услуги, то правото на приспадане, не следва да се признае. В същото време СЕС нееднократно е посочвал, че не е възможно приспадане на данък, който е дължим единствено поради вписване във фактурата, тъй като упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, като трябва да се държи сметка, че реалността на доставката като правно релевантен факт подлежи на доказване със средствата, предвидени в националния закон. Реалното извършване на доставка е положителен факт от обективната действителност, който при осъществяването си оставя следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. В ДОПК не се съдържат особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производство при ревизия по общия ред на чл. 112 – чл. 120 от ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК).

Дружеството черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му с ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 от ГПК и чл. 170, ал. 2 от АПК, във вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у съда в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест, както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

В процесните фактури, предметът е посочен като „съгласно договор за СМР от 22.03.2018 г.“, която формулировка не съдържа данни за вида на услугата, параметрите на изпълнителните действия като услуга, не съдържа времето на настъпване на данъчното събитие, т. е. не съдържа задължителната информация, която се изисква в чл. 114, ал. 1, т. 9 - количеството и вида на стоката, вида на услугата; чл. 114, ал. 1, т. 10 - датата на която е възникнало данъчното събитие; чл. 114, ал. 1, т. 11 - единичната цена и

данъчната основа на доставката, както и предоставените търговки отстъпки: чл. 114, ал. 1, т. 13 - сумата за плащане, ако тя се различава от данъчната основа. Относно ясното очертаване на предмета на доставката във фактурата е налице трайна съдебна практика, основана както на разпоредбите на националния закон чл. 114 и сл. от ЗДДС за съдържанието на първичния счетоводен документ, така и директно на чл. 226 от Директива 2006/12/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност, отразена в множество решения на ВАС. Също така фактурата не отговаря и на изискванията на чл. 226, т. 6 от Директивата, която въвежда изискване фактурата да уточнява обхвата и естеството на предоставените услуги, както и на изискването на чл. 226, т. 7 от директивата, фактурата трябва да съдържа датата на извършване на или приключване на доставката на услуга.

На следващо място съдът не кредитира представените приемо-предавателни протоколи с възражението срещу РД. Представените протоколи за отчитане и приемане на действително извършени СМР с № 2 от 25.05.2018 г., № 3 от 27.07.2018 г., № 4 от 28.08.2018 г., № 5 от 25.09.2018 г., № 6 от 28.11.2018 г. и № 7 от 25.01.2019 г. макар да съдържат формално информация за конкретно извършените дейности същите са с посочен изпълнител „ВИВАБИЛД 83“ ЕООД. От служебно извършена справка от съда в Търговският регистър се установява, че дружеството „ВИВА 83“ ЕООД е с променено наименование „ВИВАБИЛД 83“ ЕООД от дата 27.07.2020 г., т.е. протоколите които би следвало да бъдат издадени към 2018 г. следва да съдържат информация с името на изпълнителя към момента на извършването им - „ВИВА 83“ ЕООД. Така приложените протоколи с възражението, съдът приема за съставени за нуждите на ревизията. Несъответствието на името на доставчика по представените документи, не позволява да се установи дали същият ги е изпълнил и кога, поради което не може и безспорно да бъде установено, че в действителност е извършено предаването на стоките, респ. получаване на резултата от услугата от този доставчик. В допълнение на изложеното следва да бъде отбелязано и че протоколите не съдържат и имената на лицата, които са ги подписали.

По отношение на фактурите с предмет: „авансово плащане съгласно договор за СМР от 22.03.2018 г./ аванс съгласно договор за СМР“:

За фактура с № [ЕГН] от 27.03.2019 г., фактура с № [ЕГН] от 08.04.2019 г., фактура с № [ЕГН] от 27.06.2019 г., фактура с № [ЕГН] от 29.07.2019 г., фактура с № [ЕГН] от 25.09.2019 г., фактура с № [ЕГН] от 28.10.2019 г., фактура с № [ЕГН] от 20.01.2020 г., фактура с № [ЕГН] от 20.02.2020 г. и фактура с № 121 от 10.11.2020 г. фактура с предмет: авансово плащане, съгласно ССЧЕ данъчната основа по всяка от фактурите с предмет „Аванс“ с дата на издаване от 2019 г. е осчетоводена по счетоводна сметка 402-доставчици по аванси, а в следствие като разход по счетоводна сметка 611-разходи за основна дейност. Отчетените разходи по сметка 611 са приключени със сметка 703-приходи от продажби на услуги. Данъчната основа по всяка от фактурите с предмет „аванс“ с дата на издаване от 2020 г. е осчетоводена по счетоводна сметка 602-разходи за външни услуги, в следствие по счетоводна сметка 611-разходи за основна дейност. Отчетените разходи по сметка 611 са приключени със сметка 703-приходи от продажби на услуги. Макар и постъпили и осчетоводени сумите по фактурите с предмет аванс не могат безспорно да установят и обвържат всяко едно плащане по коя точно фактура е, тъй като в договора за СМР не са конкретизирани сумите по авансовите плащания

дължими от възложителя на изпълнителя, нито в банковите извлечения е посочено плащането към коя фактура е, за да може да бъдат съпоставени.

В допълнение, в заключението на вещото лице инж. А. видовете СМР описани в протоколи обр.19 за завършени и приети СМР по процесните фактури, отговарят по вид и количество на действително изпълнените в обекта, но към датата на сключване на договора 22.03.2018 г. с „ВИВА 83“ ЕООД топлоизолацията по фасади, мрежа, шпакловка и мазилка на обща стойност по протоколите 142 380.00 лв. без ДДС, са били изпълнени към м. 07/2015 г. установено от „Street view на Google“, поради което няма как да са изпълнени от процесния доставчик през 2018-2019 г.“ Авансовите плащания не са данъчно събитие, а от техническата експертиза се установява, че не може да бъде й доказано извършването на доставки на СМР от „ВИВА 83“ ЕООД, както и от констатираното по – горе от съда за липса на реални доставки с предмет „съгласно договор за СМР“, с оглед на което не може да бъде прието от съда, че тези авансови плащания са за реални бъдещи доставки.

Съдът следва да отбележи, че издаването на фактури и тяхното счетоводно отразяване, без реално осъществена доставка на стока или услуга не са данъчно събитие, което да е основание за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. Трайна е практиката на Върховния административен съд, че само въз основа на фактури и доказателства за счетоводното им отразяване от получателя не може да се обоснове извод за реалност на доставките, по които е начислен ДДС. Фактурата е първичен счетоводен документ и като такъв е носител на информация за регистрирана стопанска операция, като няма обвързваща доказателствена сила за съда. По отношение на счетоводната отчетност на жалбоподателя следва да се отбележи, че фактът на осчетоводяване на процесните фактури, също се преценява съвкупно с всички останали доказателства по делото, касаещи реалността на доставките. Както притежаването на счетоводни документи, така и редовното осчетоводяване на фактурите, не е достатъчно да обоснове фактическото извършване на отразените в тях, стопански операции. Законодателят не предпоставя признаване на правото на данъчен кредит само с формалното документално оформяне, ако то не е свързано с реални доставки. Респективно, при наличието на достатъчно убедителни и безспорни доказателства за реално извършени доставки не може да се откаже право на приспадане на данъчен кредит единствено на основание отделни пропуски в счетоводната отчетност. За целите на данъчното облагане е от значение има ли достатъчно данни за осъществена стопанска операция от регистрирани по ЗДДС данъчни субекти и съответно - начислен данък, които съвпадат с посочените във фактурите. По изложените съображения жалбата е неоснователна за фактурите с предмет на доставка „съгласно договор за СМР от 22.03.2018 г.“ и „аванс съгласно договор за СМР“.

По отношение на фактурата с предмет: „машина за гръб“

Фактура № [ЕГН] от 21.07.2020 г. издадена от „ВИВАБИЛД ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД е с предмет на доставка: машина за гръб „INCLINE LOVER ROW“, 1 бр. с ед. цена 4 000.00 лв., ДДС 800.00 лв. и обща стойност 4 800.00 лв. В счетоводството на жалбоподателя съгласно ССЧЕ фактурата е осчетоводена - данъчната основа и е дебитирана счетоводна сметка 302 - материални запаси, а начисления ДДС в размер на 800.00 лв. е дебитирана в сметка 4531 - начислен данък за покупките, а общата стойност в размер на 4 800.00 лв. е осчетоводена като задължение към „ВИВАБИЛД ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД по

счетоводна сметка 401 - доставчици. Представени са: 1) договор за доставка на оборудване от 11.03.2014 г., сключен между дружеството „ДАМАТИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] в качеството на доставчик и „ВИВА 83“ ЕООД – купувач с предмет на договора - доставка на фитнес оборудване на Американската компания „STARTRAC“. Към договора е приложен опис на оборудване за доставка; 2) Invoice №[ЕИК] от 23.10.2014 г., издадена от „STARTRAC UK LIMITED“ REGISTER NUMBER 3945058, VAT Number GB752522542 с получател „VIVA 83“ LTD на обща стойност 169 220.00 щатски долара; 3) международна товарителница № 362889 с изпращач - UPS-SCS COREHEALTH & FITNESS DBA STARTRAC LTD., THE NETHERLANDS и получател - „ВИВА 83“ ЕООД, превозвач - „НАЙ ТРАНС“ ООД, VAT BG202764956 дата на доставка 27.10.2014 г. и 4) удостоверение за приемане към Договор за доставка от 11.03.2014 г., подписано от „ДАМАТИ“ и жалбоподателя.

За съда са представени доказателства относно придобиването и предаването на процесната стока, както документи и за транспортирането и от доставчика. Доставката с предмет „машина за гръб“ – стока, която е родово определена и е налице фактическо движение на доставката, подкрепена с всички документи - стокова разписка между конкретните страни - доставчик и получател, конкретизация и идентификационни данни на стоката, както и извършеният транспорт, които доказват движението и реалното получаване и предаване на клиента. Стоката трябва да е фактически получена, за да може тази сума на данъка да бъде приспадната. За извършването на преценка дали е осъществена реална доставка на стока, е необходимо да се изследва дали е налице предвидения в чл. 6, ал. 1 от ЗДДС правопораждащ юридически факт, а именно прехвърлянето на правото на собственост. Следва да се уточни, че доставка на стока според определението на чл. 14, § 1 Директива 2006/112, представлява „прехвърлянето на правото за разпореждане с материална вещь като собственик“, в какъвто смисъл е и сега действащата редакция на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно постоянната практика на СЕС, понятието „доставка на стоки“ не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик (т. 37 от Определение на СЕС от 15 юли 2015 г. по дело C-159/14 „КОЕЛА – Н“ ЕООД, т. 33 от Решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело C-78-12 „ЕВИТА-К“ ЕООД и др.). Въз основа на тези дефиниции следва да се приеме, че за да настъпи данъчно събитие при доставките на стоки по смисъла на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, следва да е налице правопораждащият юридически факт – прехвърлянето на правото на собственост върху стоката (прехвърляне на получателя на правото на разпореждане със стоката като собственик). Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗЗД при договори за прехвърляне на собственост или за учредяване, или за прехвърляне на други вещни права върху определена вещь, прехвърлянето или учредяването настъпва по силата на самия договор, без да е нужно да се предаде вещта. В чл. 24, ал. 2 от ЗЗД обаче е предвидено, че при договори за прехвърляне на собственост върху вещи, определени по своя род, собствеността се прехвърля, щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени. Фактът на извършена „доставка на стока“, като елемент от фактическия състав за възникване на правото на данъчен кредит, регламентирано в чл.68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, следва на първо място да бъде доказан, което в процесният случай е доказано и жалбата в тази ѝ част следва да се приеме за основателна.

С оглед на горното, съдът приема за признатото от страна на органите по приходите, че не е доказано реалното извършване на доставките с предмет: „авансово плащане съгласно договор за СМР“ и „по договор за СМР от 22.03.2018“ от „ВИВА 83“ ЕООД, поради което на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит на „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД по гореизброените фактури в размер на 84 712.00 лева, а приема за незаконосъобразен РА по отношение на фактура с № [ЕГН] от 21.07.2020 г. издадена от „ВИВАБИЛД ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД с предмет на доставка: машина за гръб „INCLINE LOVER ROW“ и РА в тази част следва да бъде отменен.

Относно доставчик „БЮТИМЕЙК“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], съдът съобрази следното:

На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС на „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данъчен период м. 07.20018 г. и м. 12.2019 г. по 3 броя фактури е отказано право на данъчен кредит в размер на 16 985.17 лв., както следва:

- фактура с № 2847 от 06.07.2018 г. с предмет: дограма 4 камерен профил пласт. бял, алуминиева дограма студен профил с данъчна основа 5 000.00 лв. и ДДС 1 000.00 лв.

- фактура с № 2872 от 31.07.2018 г. с предмет: алуминиеви витрини, алуминиев студен профил за стълбищно преграждане, входна врата, доставка и монтаж на метална врата, парапет стълбище и др. с данъчна основа 78 474.22 лв. и ДДС 15 694.84 лв.

- фактура с № 3143 от 3.12.2019 г. с предмет: врата с данъчна основа 1 451.67 лв. и ДДС 290.33 лв.

Между „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД в качеството на възложител и „БЮТИМЕЙК“ ЕООД - изпълнител е сключен договор от 20.07.2018 г. за изпълнение на СМР с предмет: 1. доставка и монтаж на външна ПВЦ и алуминиева дограма; 2. доставка и монтаж на входни врати; 3. доставка и монтаж на интериорни врати; 4. доставка и монтаж на метална врата за ел. табло; 5. доставка и монтаж на парапет; 6. изработване, доставка и монтаж на „пирамида“ над стълбище; 7. изработване, доставка и монтаж на покривна конструкция над вход за подземни гаражи; 8. доставка и монтаж на метални врати за мазета, като видовете СМР, количествата, цените и сроковете за извършване са определени и описани в Приложение № 1, неразделна част от договора.

От заключението на вещото лице по ССЧЕ се установява, че в счетоводството на „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД данъчната основа по фактурите е осчетоводена като разход за дейността на дружеството по счетоводна сметка 601 и е приключена със счетоводна сметка 611- разходи за основна дейност като разходи по сметка 611 са приключени със сметка 703 - приходи от продажби на услуги. А начисления във фактурите ДДС е осчетоводен по счетоводна сметка 4531 - начислен ДДС за покупките и общата стойност по всяка от фактурите е осчетоводена като задължение към доставчика. Също така в хронологичния регистър на счетоводни записвания доставчика „БЮТИМЕЙК“ ЕООД е отразил приход, като фактурите са осчетоводени и данъчната основа е начислена като приход по счетоводна сметка 703 - приходи от продажби, ДДС е осчетоводен по счетоводна сметка 453/2 - начислен данък за продажбите, а общата стойност по фактурите е начислена като вземане по счетоводна сметка 411-клиенти. Плащането по

фактура № 2847 от 06.07.2018 г. в общ размер на 6 000.00 лв. е извършено по банков път, сумата по фактура № 2872 от 31.07.2018 г. на обща стойност 94 169.06 лв. е закрита въз основа на Протокол за прихващане от 31.07.2018 г. подписан между „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД и „БЮТИМЕЙК“ ЕООД, сумата по фактура № 3143 от 03.12.2019 г. в общ размер на 1 742.00 лв. е платена в брой с приложен касов бон.

Съдът намира, че не е налице обвързаност между предмета на фактурите и предмета на сключеният между страните договор с доказателства за престирян резултат. Следва да се посочи, че доказателствата за извършеното плащане могат да бъдат само косвено доказателство за реалното изпълнение на доставката. От значение за случая е, че жалбоподателят не е представил надлежно необходими документи, доказващи реалност на съответните доставки, тъй като не са налице приемо-предавателни протоколи от които да е видно че уговорените в Приложение № 1 към договора за СМР от 20.07.2018 г. са реално извършени и приети от възложителя съгласно уговореното. Липсват и всякакви други косвени доказателства документиращи процесните услуги, включително по отношение на факта, че същите следва да бъдат превозени от доставчика до обектите, като за предаването, превозването и получаването на стоките разпоредбите на ЗСч и нормативните актове по прилагането им, изискват съставянето на документи, удостоверяващи извършването на тези стопански операции. Не е налице проследимост на изпълнението, тъй като липсва протокол за приетата услуга или други писмени доказателства за нейната реалност. На следващо място липсват доказателства за конкретизация на предмета на услугата, като общото посочване във фактура с № 2847 от 06.07.2018 г. „ПВЦ дограма, алуминиева дограма“, във фактура с № 287 от 31.07.2018 г. „дограма, врати, парапети, охранителна рулетка и др.“ и във фактура с № 3143 от 03.12.2019 г. „врати и др.“ не позволява изпълнението по същите да се индивидуализира. Разпоредбата на чл. 71, т. 1 ЗДДС изисква фактурите, въз основа на които може да се упражни правото на данъчен кредит да съответстват на изискванията, разписани в чл. 114, ал. 1 от ЗДДС. Респективно неспазване на тези изисквания, в частност на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС е достатъчно основание, за да не бъде признато на получателя по доставката правото на приспадане. В тази връзка следва да се съобрази приетото в решението на СЕС от 8 май 2013 г. по дело С-271/2012, а именно, че разпоредбите на Шеста директива трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, по силата на която правото на приспадане на ДДС може да се откаже на получатели на услуги, които разполагат с непълни фактури, (дори ако в допълнение към последните е представена информация с цел да се докаже действителното извършване, естеството и стойността на фактурираните сделки, какъвто не е настоящия случай). В процесните фактури е вписан общ предмета като не е представен протокол, към които фактурата препраща. Това препятства индивидуализирането на фактурираната доставка и способът ѝ за изпълнение. След като доставките по фактурите не са доказани с други доказателства, че са реално извършени, то не би могло да се презумира, че е настъпило данъчното събитие. По аргумент от чл. 114, ал. 1, т. 9 ЗДДС конкретизирането на вида на стоката/услугата е част от задължителните реквизити на фактурата, а при липсата на такъв издаденият документ не би могъл да се квалифицира като данъчен по смисъла на чл. 71, т. 1 ЗДДС. Макар и в съдебно – техническата експертиза вещото лице А. да констатира, че доставките от „БЮТИМЕЙК“ ЕООД съответстват по вид и количество на действително вложените в обекта, за са съда без налични приемо-предавателни протоколи подписани от двете

страни, че са извършени и приети, не може да бъде прието, че същите безспорно са извършени от този доставчик. По изложените съображения ревизионният акт е правилен и законосъобразен в тази му част.

Относно доставчик „СТОУН БИЛД ГРУП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС на „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данъчен период м. 07.20018 г. по фактура с № 498 от 19.07.2018 г. с предмет: гранит-стъпала, гранит-плочи, прерязване стъпала, прерязване плочи за цокъл, прерязване чела, транспорт с данъчна основа в размер на 11 393.75 лв. не е признато право на данъчен кредит в размер на 2 278.75 лв. Приложен е приемо-предавателен протокол с №1764 от 09.07.2018 г. с описание „материал гранит G383 стъпала по спецификация 125 бр. и материал гранит G383 плочи по спецификация 280 м2“

Съдът намира, че са налице доказателства за предоставени услуги/стоки от доставчик като са представени надлежно документи доказващи реалност на съответните доставки - фактура, приемо-предавателен протокол. На следващо място разходите са намерени счетоводно отразяване при жалбоподателя и доставчика. Данъчната основа по фактурата е осчетоводена като разход за дейността на дружеството по счетоводни сметка 601 - разходи за материали като е осчетоводена сумата от 11 303.75 лв., формирана от стойността на закупените материали - гранит-стъпала и гранит плочи и сметка 602 - разходи за външни услуги - по сметката е осчетоводена сума в размер на 300 лв., формирана от фактурираната сума за транспорт. Счетоводни сметки са приключени със счетоводна сметка 611 - разходи за основна дейност, приключена със сметка 703- приходи от продажби на услуги. А начисления ДДС в размер на 2 278.75 лв. е осчетоводен по счетоводна сметка 4531 и общата стойност по фактурата е осчетоводена като задължение към доставчика. Също така в дневника за продажби на доставчика е отразена фактурата, данъчната основа е начислена като приход по счетоводна сметка 702, начисления ДДС е осчетоводен като задължение към бюджета по счетоводна сметка 453/2- начислен данък за продажбите и общата стойност по фактурата е начислена като вземане по счетоводна сметка 4111 -клиенти в страната с контрагент „АКАДЕМИКА 2017“ ЕООД. От експертизата се установява и че сумата е платена по банков път на 09.07.2018 г. въз основа на проформа-фактура, което също е индикация за реално извършена доставка. Също така вещото лице А. в заключението си в съдебно-техническата експертиза констатира, че доставките по фактурата, представляващи материали (обработен гранит) съответстват по вид и количество на действително вложените в обекта. Въз основа на изложеното настоящата съдебна инстанция приема, че жалбата в тази ѝ част е основателна и РА следва да бъде отменен.

С оглед на гореизложеното, РА следва да бъде изменен като задълженията -главница в размер на 107 409.22 лв. и лихви в размер на 50 367.13 лв., бъдат намалени и определени на жалбоподателя допълнителни задължения по реда на Закона за данък върху добавената стойност, изчислени служебно от съда в размер на 104 330.52 лв., и лихви върху установените задължения за ДДС на основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания в размер на 48 907.90 лв., или всичко в общ размер на 153 238.42 лв.

По отношение на задълженията за корпоративен данък, съдът съобрази следното:

От ревизиращите органи при констатираната липса на доставки в частта по ЗДДС е прието, че дружеството неоснователно е осчетоводило като текущи разходи по дебита на сметка 601 и 602 с горепосочените фактури и те не отговарят на изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО. На основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО и чл. 16, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от ЗКПО финансовият резултат на жалбоподателя е бил увеличен за 2018 г. със сумата от 392 594.64 лв. и за 2019 г. със сумата от 197 951.67 лв. В резултат на извършеното преобразуване на финансовия резултат е установен допълнителен корпоративен данък за 2018 г. и 2019 г. общо в размер на 59 054.62 лв. и лихви в размер на 24 402.22 лв.

На основание чл. 5, ал. 1 във връзка с чл. 1, т. 1 от ЗКПО, дружеството в качеството си на местно юридическо лице се облага с корпоративен данък за печалбата от всички източници в страната и чужбина. Данъчната основа за облагане с корпоративен данък е данъчната печалба и се определя по реда на Част втора, глава пета от ЗКПО.

В разпоредбата на чл. 20 от ЗКПО е посочено, че данъчната ставка на корпоративния данък е 10 на сто.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция.

В чл. 26 от ЗКПО са изчерпателно изброени, счетоводните разходи, които не се признават за данъчни цели: 1. разходи, несвързани с дейността; 2. разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон; 3. разход за начислен данък или ползван данъчен кредит по реда на Закона за данък върху добавената стойност, когато разходът от стопанската операция, с която е свързан данъкът върху добавената стойност, не е признат за данъчни цели; 4. разход, отчетен от доставчик по Закона за данък върху добавената стойност за начислен от него или от органа по приходите данък върху добавената стойност за извършена доставка, с изключение на начисления данък при безвъзмездни доставки и доставки по повод дерегистрация по Закона за данък върху добавената стойност; тази точка не се прилага за разходи, отчетени в резултат на корекция на данъчен кредит по Закона за данък върху добавената стойност; 5. последващите разходи, отчетени по повод на вземане, възникнало в резултат на начислен данък или ползван данъчен кредит по т. 3, 4, 8 и 10; 6. разходи за начислени глоби, конфискации, включително по чл. 307а от Наказателния кодекс и други санкции за нарушаване на нормативни актове, лихвите за просрочие на публични държавни или общински задължения; 7. разходи за дарения извън посочените в чл. 31; 8. разходи за данък, който подлежи на удържане при източника и е за сметка на платеца на дохода; 9. разходи за работна заплата в търговските дружества с над 50 на сто държавно или общинско участие, превишаващи определените с нормативни актове средства; 10. разход, отчетен при реализиране на отговорност за дължимия и невнесен данък върху добавената стойност в случаите по чл. 177 от Закона за данък върху добавената стойност; 11. разходи, които представляват скрито разпределение на печалбата; 12. разходи за подкуп и/или прикриващи подкуп на длъжностно лице или на чуждо длъжностно лице и 13. разходи за бонуси по Закона за хазарта.

Съгласно чл. 175, ал. 1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове публични

задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон.

За 2018 г. от ревизиращите органи е било извършено допълнително преобразуване в посока увеличение с размера на декларираните разходи, които не са били документално обосновани и е формиран данъчен финансов резултат - печалба в размер на 505 857.76 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 50 585.77 лв. като след приспадане на внесен корпоративен данък в размер на 11 326.31 лв., е изчислена сума за довносяне в размер на 39 259.46 лв., върху която е начислена лихва в размер на 16 473.33 лв.

В процесния случай при приети извършени реални доставки по фактура с № 498 от 19.07.2018 г. с предмет: гранит-стъпала, гранит-плочи, прерязване стъпала, прерязване плочи за цокъл, прерязване чела, транспорт с данъчна основа в размер на 11 393.75 лв. и ДДС в размер на 2 278.75 лв., съда приема за обоснован и формиран данъчен финансов резултат за 2018 г. в размер на 494 464.01 и дължим корпоративен данък в размер на 49 446.40 лв. като след приспадане на внесения корпоративен данък в размер на 11 326.31 лв. сумата за довносяне е в размер на 38 120.09 лв., а на основание чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ лихва в размер на 15 925.57 лв.

За 2019 г. правилно е извършено допълнително преобразуване от органите по приходите на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО в посока увеличение с размера на декларираните разходи, които не са били документално обосновани като е формиран данъчен финансов резултат - печалба в размер на 222 256.73 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 22 225.67 лв., като след приспадане на внесен корпоративен данък в размер на 2 430.51 лв. е установен данък за довносяне в размер на 19 795.16 лв., а на основание чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ е била начислена лихва в размер на 5 798.49 лв.

С оглед на гореизложеното, при съвкупната преценка на събраните доказателства, съдът намира, че допълнително установените задължения в РА по Закона за корпоративното подоходно облагане в общ размер на 59 054.62 лв. и определените лихви в размер на 24 402.22 лв. следва да бъдат изменени, като бъдат намалени в общ размер на 57 915.25 лв. и лихви за просрочие в размер на 21 724.06 лв.

При този изход на спора, съдът определя като частично основателни взаимните насрещни претенции на страните за сторените разноси, за присъждане на адвокатско възнаграждение и на юрисконсултско възнаграждение, но съразмерно на направеното с настоящото решение изменение на размерите на данъчните задължения, в посока намаляването им за главница и лихви като ответната страна има право да получи разноси за отхвърлената част на жалбата, а жалбоподателят има право на разноси за уважената част от нея.

За жалбоподателя на основание чл. 161, ал. 1, предл. първо ДОПК, дължимите разноси превалутирани, съгласно разпоредбите на чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, възлизат в размер на 418.80 евро за уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение - 18 000 лв., държавна такса - 50 лв. и възнаграждения за вещи лица за съдебно-техническа експертиза - 873 лв., съдебно-счетоводна експертиза 600 лв. и комплексна съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза 955 лв., съразмерно на уважената част от жалбата. На ответника следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лева/230.08 евро на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане

на правната помощ от дължимите разноски.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 34-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г. М., Ревизионен акт № Р-22221421000175-091-001 от 17.08.2023 г., издаден от С. Т. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Д. Д. Т. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], потвърден с Решение № 1630 от 15.11.2023 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите, в частта, с която на „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е установено допълнително задължение за данък добавена стойност за сумата над 104 330.52 лв. до пълния размер 107 409.22 лв. – главница и лихва над 48 907.90 лв. до пълния размер от 50 367.13 лв. - изчислена към 17.08.2023 г.

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221421000175-091-001 от 17.08.2023 г., издаден от С. Т. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Д. Д. Т. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], потвърден с Решение № 1630 от 15.11.2023 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите в обжалваната част като установените резултати за корпоративен данък за 2018 г. вместо в размер на 39 259.46 лв., съдът определя корпоративен данък в размер на 38 120.09 лв., и вместо определената лихва в размер на 16 473.33 лв., определя лихва в размер на 15 925.57 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г. М., срещу Ревизионен акт № Р-22221421000175-091-001 от 17.08.2023 г., издаден от С. Т. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Д. Д. Т. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], потвърден с Решение № 1630 от 15.11.2023 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите, в останалата част като неоснователна.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г. М. направените по делото разноски в размер на 418.80 евро, представляваща разликата между дължимите на страните разноски по делото с оглед изхода на същото.

ОСЪЖДА „АКАДЕМИКА ИНВЕСТБИЛД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г. М. да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите разноски в размер на 230.08 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен

съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

съдия: